

В. „Народно Съзнание“ из-
лиза единъжъ въ недѣлята—
въ четвъртъкъ.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО

СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД. I.

ШУМЕНЪ, 30 ЮЛИЙ 1887 Г.

БРОЙ 7.

Статии и дописки се ис-
проваждатъ до редакционния
комитетъ на вѣст. „Народно
Съзнание“, а пари и порж-
ки до отговорникътъ.

За частни обявления се пла-
ща по 15 ст. на рѣдъ за всѣ-
ко първо печатание и по 10
ст. за всѣко послѣдующо.

Неплатени писма не се при-
ематъ.

Ръкописи назадъ не се по-
вращатъ.

Молимъ тия отъ приятелитѣ ни, до
които пращаме по нѣколко броя, да ни я-
вятъ, колко абонати сж записали, като въ
сжщото врѣме ни испратятъ и имената имъ
за да може да се праща вѣстника напра-
во на тѣхенъ адресъ.

Отъ Администрацията.

Уводната статия бѣше на-
редена, когато се извѣстихъ
ме отъ вѣренъ источникъ, че
днесъ Н. Ц. Височество Князь
Фердинандъ ще стѣпни на
Българския брѣгъ въ г. Сви-
щовъ, за гдѣто заминали
всичкитѣ депутации.

Шуменъ, 30 Юлий 1887 г.

Иде ли княза?

Всѣка българска душа растревожено се
пита вече: иде ли княза, кой денъ ще бѣ-
де посрѣщането му? и търси дано отъ
нѣгдѣ се появи нѣкой да задоволи това
толкова напргнато желание. Отъ нийдѣ
пъленъ и точенъ отговоръ. Нъ ако се доб-
рѣ възрнемъ на около си, ако погледнемъ
на заминуванието вече на депутатитѣ отъ
градоветѣ за Руссе, ако погледнемъ на
заминуванието на народнитѣ прѣдстави-
тели, които, както се учимъ, трѣбало на 1-й
Августъ безъ друго да бѣдѣтъ въ стара-
та Българска столица, ний смѣло можемъ
да утвърдимъ, че княза иде, че той ско-
ро ще стѣпни на Българския брѣгъ. Дни-

тѣ за неговото влизание въ България се
четятъ на прѣститѣ на едната ни само
рѣка и тоя толкова сжнѣ за цѣлъ Бѣл-
гарский народъ денъ, когато свѣтло окиче-
ната Яхъта ще извади на брѣгѣтъ на ти-
хий бѣлий Дунавъ, който е виждалъ тол-
кова исторически събития, посрѣтъ френе-
тически *урра!* вторий българский князь,
тоя денъ, казваме, е вече прѣдъ очитѣ ни.

Да, княза вече иде, и скоро ще бѣде
отбѣлѣзанъ тоя исторически денъ, кога
вождѣтъ на благородний Българский на-
родъ ще бѣде прѣдъ неговитѣ прѣдстави-
тели въ столицата на Асеновци и, заста-
нѣлъ прѣдъ основния законъ за държавно-
то устройство на нѣкога славната и сега
скоро исправената на собственитѣ си по-
зѣ България, да дава тържественна клят-
ва, че си посвѣтѣва жпвота за щастieto
и благоденствието на юначний българский
народъ и за осжщественieto на неговия
идеалъ.

Правое е ималъ единъ нашъ приятель,
като ни е казвалъ още при излизанието
на първия брой отъ вѣстникътъ ни: „на-
зете се, защото *тъ*(4—5-тѣ лица, които
ний исхвърляме изъ либералната партия
въ градѣтъ ни) ще употребѣятъ всички срѣд-
ства, за да ви скомпрометиратъ *дѣто трѣб-
ва*, и по тоя начинъ да могатъ да ви на-
правятъ спѣшка за издаванието на вѣст-
никътъ ви, защото тѣ нѣма какъ да обо-
рятъ обвиненiята, които вий хвърляте
върху тѣхъ.“ Дѣйствително, ний още то-
гава съзнавахме, че нашия приятель си е
въ правото си, но не се бояхме отъ ин-
тригата.

Първата интрига се пустнѣ изъ гра-
дѣтъ отъ едно-двѣ лица, които сж говори-
ли, че ний сме били противъ правител-
ството, че сме се *обърнѣли* и др. т., но
тѣзи интрига не можа да хване коренъ
мѣжду гражданитѣ ни, които ни знаяхъ
добрѣ, да ли ний сме способни да се от-
кажемъ нѣкога отъ своитѣ идеи, отъ сво-
ето *въруо*. Иомъ се не сподучи да се
прокара тая интрига мѣжду гражданитѣ ни,
quasi водителитѣ се обѣрнѣли *дѣто трѣб-
ва* и дѣйствително като да сж сподучили.

Ето отъ що заключаваме ний това:

Вече 5 броя отъ вѣстникътъ ни излѣ-
зохъ и не знаяхме какво нѣщо е цензура,
но завчера ни се съобщи, че за напргдъ
вѣстникътъ ни ще прѣминува прѣзъ цен-
зурско око и вече ще се срѣщатъ, може
би, по страницитѣ му чисти колонии.

Дали отъ излѣзлитѣ до сега броеве на вѣ-
стника ни си личи, че ний сме противъ
правителството, да ли въ нѣкоя статия ний
сме алѣ посрѣщили нѣкои правителствен-
ни распореждания, да ли, най-сетнѣ, ний
сме исказали боение, че работитѣ у насъ
не вървятъ тѣй, както би трѣбвало да вър-
вятъ? Нищо подобно. Може би за това,
че ний въ единъ отъ броеватѣ си се ос-
мѣлихме да поискаме освѣтление за паде-
нието на Радославовото министерство и
отъ това да е станѣло заключение, че на-
шния вѣстникъ е неблагонадежденъ, както
сж го прѣдставили нашитѣ (градскитѣ), от-
ритижти отъ венчки, водители на либерал-
ната партия.

Но, най-сетнѣ, ний не протестираме ни
най-малко, че вѣстникътъ ни нѣлъ да мину-
ва прѣзъ цензура, защото сега е военно по-

ПОДЛИСТНИКЪ.

ТРУДЪТЪ

ВЪ ПСИХИЧЕСКО И ВЪСПИТАТЕЛ-
НО ЗНАЧЕНИЕ.

ОТЪ

К. УШИНСКИЙ

Прѣвелъ

В. Юрдановъ.

(Продължение отъ брой 6.)

Но това е малко: ако мѣжа се трудъ
за да добне срѣдствата за живѣние, а же-
ната само се ползува отъ неговия трудъ,
безъ да раздѣлява самия трудъ, то и то-
гава семейното щастие е невъзможно. Же-
на, като идолъ, която вѣчно се истѣга
отъ мѣраель, е най-нелѣпото създание
на романиститѣ. Такова понятие за жената,
което твърдѣ много е распространено въ
модния свѣтъ, е оскърбително и за жена-
та и за мѣжа.

Като прѣхвърлиме по тоя начинъ всич-
китѣ приятни осѣщания, които само на чо-
вѣка сж дадени да ги испитва на земята,
ний виждаме много наслаждения и нигдѣ не
намѣрваме щастие, защото съ името щастие
човѣкъ упорито нарича идеала на невъзму-
тимото и безкрайно блаженство, което да
не унижава, но да възвишава неговото
човѣческо достоинство. Такова щастие на
земята го нѣма и не ще го има никога.
Наслажденията, колкото много и да сж
натрупани въ живота на нѣкого, пакъ не
сж щастие. То е само единъ фалшивъ златъ
прашецъ отъ крилетѣ на оня неуловимъ
призракъ, когото толкова много се стрѣ-
мятъ хората да добиятъ. Трудъ е единичкото
достѣнно за човѣка щастие на земята и
единичкото, което е достойно за него. Нас-
лажденията подхвъркватъ около свѣтлината
на труда, както златитѣ перерудки около
свѣтлината, която ги привлича, и колкото
по-ясно свѣти труда, толкова по-много тий
се трунатъ; но загасете го, и тѣзи злати

перерудки ще се обѣрнѣтъ на грабливи
нощни птици, които за единъ мигъ ще раз-
дърпатъ всичкитѣ богатства на сърцето и
ще го оставятъ жертва на празносьта
и отчаянието.

Но какво е това, ще попита читателя:
каково се иска да се каже съ тѣзи думи?
Да ли това не е проповѣдъ на азбучна-
та истина, че *празносьта е майка на
всичкитѣ пороци*? Но нима тази азбуч-
на истина, която за първий пѣтъ я изрѣ-
кълъ нѣкой си грѣцкий мѣдрецъ, който
дълбоко се е поразмислилъ за човѣческия
животъ, не се е обѣрнѣла за наши въ една
праздна, неразумлива фраза? Отъ гдѣ мо-
жемъ да видимъ, че тази азбучна фраза,
която ни е умрѣзала въ краснописнитѣ
примѣри, че сме я разумѣли, да е ти дъл-
бока и вѣчна, за сѣкого отъ насъ при-
ложима истина? Да ли ние не показваме
въ всичкитѣ си желания, че тази истина
не е проникнала до нашето сърдце, че ний
не вѣрваме, дѣто тя е истина?

ложение и трѣбва съ кротостъ и смирение да подвиемъ вратъ. Ний само ще си позволимъ да искажемъ, кой отъ насъ си стои на убѣжденията и кой е способенъ да играе на вжже—ний ли, или нашитѣ quasi либерални водители и трѣбва ли да се слушатъ тѣхнитѣ интриги.

Населението отъ Шумненский Окрѣгъ знае много добри лица, които иматъ още претенцията да са похвалствуватъ, че сѣ водители на градътъ ни и окрѣжнето. И тия лица сѣ Илия Т. Маджаровъ, Герчо Ранчевъ, и други Не ще спомѣнуваме за Начка Желѣзова, нарѣченъ отъ гдѣ на кждѣ Дюгмеджиевъ, и за Харалана Маркова, защото, червимъ се даже ако си прѣдположимъ, че първото лице заслужава да се счита за такъвъ, а второто за сега се задоволява съ интригите си по Провадия и другадѣ.

Кой отъ Шумненци не знае поведението на тия лица въ време на прѣврата на 9-й Августъ; кой не знае, какви горѣщи защитници бѣхъ тѣ за лицата, които изгонихъ любимия отъ цѣлия народъ Князь? Слѣдъ извършването на тоя позоренъ прѣвратъ не тѣ ли бѣхъ душата на митингътъ въ градътъ ни, въ който се взе резолюция, че народътъ приема изгонването на Князь Батемберга? Не бѣше ли Шумненския депутатъ, Илия Т. Маджаровъ, който е зналъ прѣдварително за тоя позоренъ заговоръ и го е казвалъ на найприближенитѣ си приятели; не той ли каза въ време на митинга, че е зналъ дѣто било рѣшено да се изгони Княза, но не очаквалъ това да бѣде тъй скоро? Найсетитѣ дѣйци въ Търново за завръщането на Князь Батемберга зналъ добръ съ каква цѣль бѣхъ дошли въ тоя градъ Начко Дюгмеджиевъ, Герчо Ранчевъ и Илия Маджаровъ (ний знаемъ твърдѣ добръ всичко това, но не му е сега времето да се откриваме на дълго и широко: то ще бѣде въ по-мирни времена). Не тѣ ли обърнахъ колата, когато видѣхъ на коя страна надтѣжава силата и сполуката?

Най-сетитѣ, господа, ний си знаеме стокитѣ, ний знаемъ до колко е голѣмъ патриотизмътъ на тия лица; ний ги знаемъ, че тѣ сѣ способни да станятъ всѣкакви:

и либерали, и консерватори, и, ако щете социалисти, стига само властѣта да е въ тѣхнитѣ рѣцѣ и тѣ да могатъ да се расплагатъ безнаказанно съ сѣдбинитѣ на градътъ ни и окрѣжнето.

Ний не ще забравимъ думитѣ на пѣвѣстия на всички Шумненци, Надеждиъ, че горѣспомѣнатитѣ Шумненски до сегашни водители на либералната партия сѣ способни на всичко, че тѣ сега сѣ обявени противъ Русситѣ, но щомъ дойде руска войска, тѣ сѣ първи, които ще я поерѣщатъ съ хлѣбъ и солъ и да кажатъ: спасибо, вий дойдохте да ни освободите отъ тѣзи узурпатори, Регентитѣ. По-добра характеристика за тѣхъ не може и да бѣде, но не дай Боже да се сбядне русекото навлизане въ татковната ни, нито пъкъ да се изпълне прѣдричането на Надеждина, че тѣ ще поерѣщатъ съ хлѣбъ и солъ рускитѣ войски.

Най-сетитѣ, господа самохвалци, не дѣйте мисли, че Шумненци ще оставятъ за напѣдъ вий да се расплагатъ съ сѣдбинитѣ на градътъ, както сте правили до сега, благодарение на вашитѣ интриги и на смутнитѣ врѣмена, незабравяйте, че тѣ не ви знаятъ колко е чиста вашата свѣсть и на какво сте вий способни. Не се храбете господа изъ градинитѣ и шантѣитѣ—тамъ не е мѣсто да се продава патриотизмъ. Засрамете се малко, кога говорите, че сте горѣщи патриоти. Ний ви знаемъ добръ: когато дойде неприятеля, който ще поиска да поглѣгне свободата ни, не ще мине прѣзъ вашитѣ угоени трупове, но прѣзъ нашитѣ, и вий тогава ще подлствувате и ще цалувате скутоветѣ му и за васъ пакъ ще бѣде всичко добро, защото вашия идеалъ е: фѣжъ, пий, весели се.

В-евг.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

Вчера тукашитѣ прѣдставители и тия отъ окрѣга заминахъ за Търново.

Една депутация, състояща отъ гражданитѣ г. г. Д. Фесчиевъ, Андонъ Русевъ и Ахм. Х.

нието му трѣбва да бѣде по-високо, защото толкова за него е по-трудно да си намѣри труда, който самъ намѣрва сиромаша, като влѣче подирѣ си участieto въ неговата бѣдна колибица. Въспитанието трѣбва да развие въ човѣка привичкаи любовта къмъ труда; то трѣбва да му даде възможность за да си намѣрва трудъ въ живота. Но такава ли е възпитанието въ днешно врѣме?

Да ли ще се намѣрятъ много майки да не се грижатъ да приготвятъ за дѣщеритѣ си единъ празенъ животъ? Малко ли сѣ тѣзи, които сѣ готови да купятъ за любимитѣ си дѣщери единъ празенъ животъ, като имъ продаватъ младината, хубостята и пламнялото сърдце на такъвъ човѣкъ, за когото знаятъ, че той не може да вдѣхне никаква любовъ?

„Есть недугъ, его-же видѣхъ подъ солнцемъ“, казва Еклезиястъ; „богатство хранимо отъ стехателя во зло ему.“ Не иска много наблюдателность за да се увѣримъ,

Абдулловъ, на чело съ градский кметъ, замина вторникъ за Руссе, за да присѣтствува на поерѣщанieto на Н. Ц. Височество Князь Фердинанда Кобургский.

На 17-й того, на св. Пантелеймонъ, бѣше празникътъ на тукашния 2-й конний полкъ.

Когато, вечерта, нѣкои г-да офицери били въ градината на А. Радевъ, гдѣто свирѣла военната музика, присѣтствувалъ и депутатъ Герчо Ранчевъ. Като дошълъ въ въсьхищение, Г. Ранчевъ напилъ здравица за едно високопоставено военно лице и прѣдъ очитѣ му починълъ да брацолѣви и да го ласкае. Благородния тоя офицеръ отговорилъ Г-ну Ранчеву, „азъ не обичамъ да ме ласкаютъ“ и си отишълъ.

Ний похвалиме благородната постѣпка на поменития офицеръ.

Прѣди нѣколко дни Градский кметъ бѣше свикалъ по нѣколко лица отъ всѣкой еснавъ за да ги увѣщава да се съгласятъ за расхвърление училищно даждие върху населението, тъй като Училищното Настоятелство има голѣма нужда отъ пари за да може да доплати на учителитѣ за истеклата година. Ний не сме противъ расхвърление на даждие, това трѣбване още въ началото на годината да стане, а не сега. Нѣ ще попитаме кмета, гдѣ оставатъ думитѣ на неговия *менторъ*: „Ний ще направимъ работитѣ така, щото гражданитѣ никакъ вече да не мислятъ за училищата.“ Знаеме защо така се мисляше, ужъ да се направи (кога това ний никога не можемъ да повѣрваме), нѣ гражданитѣ не глѣдатъ на такива ласкании. Не може ли кмета още да си прѣдстави, че хората не искатъ вече да чуватъ за него и неговитѣ аркадани. Скоро той ще се убѣди въ това.

Друго. А защо кмета не събира още Училищното Настоятелство за условяние учители? Друга година той това правяше скоро слѣдъ испита. Да не чака отчислението на инспекторитѣ, че тогава да нехвърля нѣкои *неблагонадеждни* учители, а да услови нѣкои, които умѣятъ да лакейничатъ? Тѣй ли е кмете? Струва ни

Да ли мѣжду насъ се срѣщатъ многома, които да не глѣдатъ на богатството, като на една завидна привилегия за да се не работи нищо, а на труда, като на тѣжка и даже унизителна принадлежность на бѣдностъ та? Кой не иска да си осигори единъ животъ, прѣзъ който да не се труди за нищо, или, поне дѣцата му да пѣматъ нужда да се трудятъ? Да ли повечето хора не иматъ образованието за по-низко, отъ колкото богатството, съ което искатъ да имъ осигорятъ живота? Малкома ли сѣ тѣзи, които глѣдатъ на образованието само като на срѣдство да се прѣхранва човѣкъ и многома ли сѣ тѣзи, които глѣдатъ на него, като на срѣдство да намѣрятъ труда—нѣ като за забавление и украшение, а същински трудъ?

Самото въспитанье, ако то желае щастieto на човѣка, трѣбва да го въспитава нѣ за *никакво щастие*, а за да го приготви къмъ труда въ живота. Колкото единъ човѣкъ е по-богатъ, толкова и образова-

че този *недугъ* съществува и подъ слѣпцето на XIX столѣтие. Противъ тоя недугъ, както въ частното въспитанье, тъй и въ въспитанието на цѣль народъ, трѣбване да се боримъ. Колкото по-голѣми богатства очакватъ човѣка, толкова по-вече трѣбва да се приготви съ умственото и нравственото си развитие, за да укрѣси, запази богатството си.

Поглѣднете на селения съ умацанитѣ дрини, които съ калната сирѣжа си чисти по та отъ умореното лице: отдавна той влѣче подъ дъжда тѣжкото рало и отъ при-зори тѣч сѣ скжесани тѣ си царвули (опинци) калната нива: той се е измокрилъ до коститѣ, горѣщия потъ отъ лицето му се смѣсва съ студѣнитѣ капки на есенния дъждъ, рѣцѣтъ му откапватъ отъ уморяване; той е почернѣлъ, навжсилъ се, лицето му е изринжато отъ брѣчки, които по-вече приличатъ на браздитѣ, които тѣжкото му рало прокарва на земята, отъ колкото на слабѣтъ чертички отъ врѣмето; цѣль-цѣ

се, че научаваме, какъ мърите. Нъ и това не ще ви помогне.

РАЗНИ.

Въ една дописка до вѣсника ни изъ Севлиево се разправя, че пѣкои лица съставили махзартъ, когото пратили съ особенъ човѣкъ до Г-на президентъ Министра въ София, за да му благодарятъ за падането на иѣкакво си сонаджийско министерство.

Научаваме се, че майоръ, отъ Ген. Шабъ, Димитриевъ е далъ оставката си отъ занимаемия до сега отъ него постъ началникъ на домак. отдѣленіе въ Военното Министерство, която била прпета. Той се назначава за единъ отъ армейскитѣ постове въ Шуменъ.

в. „Гласъ.“

Майоръ Димитриевъ е Шумневецъ. Казватъ, че той билъ назначенъ за началникъ на щаба въ тукашната бригада.

Въ 10-й брой на в. „Гласъ“ е напечатанъ единъ разговоръ на кореспондента на в. „Times“ съ князь Фердинанда, отъ който ний заемаме слѣдующитѣ откъслечи:

Князь Фердинандъ добръ се отзова за пѣкоп отъ депутатитѣ, че тѣхното повѣдѣние е било благородно, и той особено забѣлѣзалъ благороднитѣ отношения на майоритѣ Поповъ и Винаровъ. — Нито най-малко не се намалява неговото почитание къмъ тѣзи два храбри войника отъ факта, че тѣ сж прѣдадени отъ сърдце и душа на Княза Александра и сж дошли въ Ebenthal противъ своето желание, като сж слушали заповѣдитѣ на своето правителство.

„Това е тъй както трѣбва да бѣде, каза Князь Фердинандъ; вѣрността на офицеритѣ и тѣхното покорство е най-добрата гаранция на вѣрность, която тѣ ще ми даждъ, ако мога да стана тѣхенъ законенъ Князь. — Но да изисквамъ вѣрность отъ такива хора, трѣбва да имамъ неуспоримо право на своя тронъ.“

Колкото се отнася до Князь Александръ, Князь Фердинандъ каза, че той не получилъ никаква поздравителна телеграма отъ Дармщадъ, на което той глѣда твърдъ сериозно, тъй като Князь Александръ по-прѣди е билъ

неговъ личенъ приятель и сега отказва своитѣ претенции за българския прѣстолъ. Изцѣло, поведението на Князь Александра е необяснимо, защото веднѣжъ той писа че не иска сѣдбата на България да се свързва съ неговата; другъ пътъ той заяви, че сърдечно вѣрва, че въ близко бѣдѣще, той ще може да се върне въ България. — „Ако Князь Александръ сърдечно желае доброто на България, забѣлѣжи Князь Фердинандъ, той трѣбваше да яви своето намѣрепие не въ еластиченъ языкъ, п съ това да помогне на своя наследникъ въ дѣлото, което той, или не може, или не искаше да прѣдприеме.“

Вѣстникъ „Nouvelle Presse Libre“ вижда въ пжтуването на министра на Външнитѣ дѣла на България, г. Начевичъ, доказателство, че князь Саксенъ-Кобургскій ще отиде слѣдъ малко въ България. Избора на г. Начевичъ, за да иде да се срѣщне съ княза, се изяснява отъ това обстоятелство, че въ минутата на отплыването на Българскій князь въ Свищовъ, той ще трѣба да извѣсти за това силитѣ чрѣзъ дипломатически ноти. Освѣтъ това, г. Начевичъ носи една прокламация, която княза ще адресира къмъ Българитѣ при влизането си въ България.

В. Presse казва, че наименованието на единъ само регентъ въ България, и още по вече на единъ руский агентъ, ще бѣде много по незаконно и много по противно на Българската конституция, отъ колкото сж противни настоящето Регенство и Великото Народно Собрание. Отъ друга страна, малко може да се вѣрва, че Българитѣ ще приемжтъ единъ руский генералъ и че подписавшитѣ Б. Трактатъ сили ще се съгласятъ на това. Колкото за князь Фердинанда, който, както се види, иска да отиде въ София, той трѣба да се пази да извърши работитѣ само на половина. Много би се измалилъ той, ако вѣрва съ отправянето на иѣкаквъ адресъ, да може да примири руский огънь съ българската вода. Нъ ако той се рѣшише да се наложи самичакъ като за кандидатъ на Българскій народъ, въскачването му на Българскій прѣстолъ ще бѣде, отпистина, не твърдъ коректно, нъ ще може да бѣде едно практическо рѣшеніе на българскій въ-

труда, както и слънцето, което засѣдва слѣдъ работния лѣтенъ день, облича съ пурпуръ и злато най-ускъднитѣ и най-грубитѣ прѣдмѣти, които го посрѣщатъ у дома му. Не е твърдъ заплѣтенъ и духовния живота на селянина; но него (духовния животъ) се го има, и въ него има много истинно — човѣческо достоинство: той обича домашнитѣ си; въ празниченъ день съ радостъ принажда вошениа свѣщница прѣдъ свѣтницата, и, като срѣщне сиромаша, очува му половината отъ своя крайникъ хлѣбъ, или изважда отъ пазва кърливата си кисия, дѣто лѣжжтъ двѣ — три петачета, спечелени съ тѣжжтъ трудъ.

Но вамъ ви се струва, че сиромаша заслужава по-голямъ участъ. Изсипете му една шепя злато, което изведнѣжъ да го отърве отъ необходимостта на свободния трудъ, и понаглѣдайте се и понарадвайте се на промѣненіето.

(Слѣдва).

просъ.

Vorstadt-Zeitung вѣрва, че наскоро въ Българскій въпросъ ще се пропаведе единъ инцидентъ, който ще развърже ржцѣтъ на Руссия. Тогава ще се види, какво може да си позволи да върши Руссия и съществува ли още Европа.

Extrablatt намира, че, чрѣзъ русското прѣдложение за наименоване на единъ приврѣменъ регентъ въ София, Българскій въпросъ ще се повърне на точката, гдѣто той се намираше вече прѣди една година. Руссия ще прави неприемливи за Българитѣ прѣдложения, а пжкъ Българитѣ ще избиратъ князове, които Руссия не ще приеме. То е, че никаквъ компромисъ не ще бѣде възможенъ мѣжду аспирацитѣ на Българитѣ за независимостъ и възгледотѣ на Руссия за България. — Нито единъ руский генералъ — губернаторъ, нито единъ турскій комисаръ, нито единъ регентъ, какъвто Руссия иска, казва в. Wiener Allgemeine Zeitung, не ще влѣзе въ България. То ще бѣде, да смѣсешъ вълка съ овцитѣ, и Европа ще помисли, прѣди да се рѣши на едно подобно дѣло.

Заемаме отъ в. „Гласъ“:

Русско-английското съглашение по афганския въпросъ.

Едно отъ най-важнитѣ събития въ послѣдно врѣме за европейската политика е русско-английското съглашение по афганския въпросъ. . . Събитието е не безъ значение и за насъ. И за това ний ще запознаемъ читателитѣ си съ възгледотѣ, които пазкава по този въпросъ виенската „Politische Correspondenz“, и които, спорѣдъ нашето мнѣние, доста вѣрно опредѣляватъ положението на работата.

Споразумѣнето по между Руссия и Англия — казва виенския официозъ — е станало по таквъ единъ въпросъ, който прѣди малко врѣме угрожаваше съ едно стълкновение по между тѣзи двѣ държави въ срѣдния Азия. Срѣдния Азия бѣше именно този пунктъ, въ който Руссия можеше да обезпокоява Англия най-повече и отъ който тя можеше да си възнагради всичкитѣ несполуки въ послѣдно врѣме на Балканския полуостровъ. Ако Руссия нѣмаше никакви (за сега може би и неизвѣстни) интереси въ това споразумѣние, тогазъ можеше много лесно да се продължатъ прѣговоритѣ на смѣсената гранична комиссия или даже да се прекжснатъ за да се въспрепятствува излѣкуването на болестната за Англия рана. Слѣдователно, ако русския кабинетъ се е отказалъ отъ своитѣ претенции (до нѣкоя степенъ справедливи), за да се рѣши само афганския въпросъ, то отъ това слѣдва ясно, че Руссия има за сега интересъ да бѣде въ добри отношения съ Англия. Даже въ политическитѣ руски сфери има убѣждение, че това споразумѣние помежду Англия и Руссия по афганския въпросъ е само ветжиление къмъ пълно споразумѣние и по другитѣ въпроси на външната политика на тѣзи държави. Освѣтъ това четемъ въ цитираната статия на „Polit. Corresp.“, че до по слѣдната минута не сж се очаквали никакъ толкозъ добри резултати отъ прѣговоритѣ по този въпросъ. Напротивъ, въ Петербургъ, пмало даже убѣждение, че по поводъ на прѣчкитѣ отъ страна на русското военно министерство прѣговоритѣ щѣли да бѣждтъ непрежѣнно прекжснати. . . .

Шефътъ на Азиатския Департаментъ въ ми-

линичекъ е той умацанъ съ калъ и потънжлъ въ потъ. Но вглѣдайте се въ физиономията му, въ неговитѣ отпадижли и замислени очи, и вий ще намѣрите въ тѣхъ изражение на човѣческото достоинство, което напусто би търсили на бѣлото, лѣскавото, расчервененото, като синапка ябалка и лѣснжто, като атласъ, лице на оня господинъ, който се е втикнулъ въ самурени кожи, и се расхожда около дюгеня си. Отъ пѣманіе работа този шишкавъ господинъ се подсмива на минувачитѣ, или хваща да си играе съ своя, тъй сжщо раздутъ, съсѣдъ: мутрата на тлѣстия му котаракъ, която се показва прѣзъ прозореца на сжщия дюгентъ, глѣда по-разумно?

Но колкото и да е бѣденъ селенина, който само съ ралото си искава насжщний хлѣбъ, колко и да е тѣжжтъ труда му и колкото оскѣдно и да е възнагражденіето му; но когато, подиръ дългия работенъ день, той се върне въ дома си, то

вистерството на външните дѣла, г. Зинovieвъ, който бѣше прѣдсѣдател на смѣсената комисиия, исповѣдвалъ слѣднѣ възглѣдове както и руския воененъ министръ. Само намѣсата на самия Царь свършила работата. Той искалъ настоятелно да направи всичко възможно за да се достигне едно споразумѣние съ Англия. И само поради това върховно искание, Россия трѣбало да се откаже отъ брѣговетѣ на Амуръ до граничната линия проектирана отъ самата Англия, като се отказала още и отъ нѣкои територии, за които можала да прѣдстави правата си спорѣдъ договоритѣ сключени съ Англия въ 1873 година. Сега трѣба да си поставимъ питанието: какви пакъ отетжики ще попека за всичко това руското правителство отъ Англия?

(Слѣдва.)

Затъмнението на слънцето на 7/19 Августъ.—Заемаме отъ единъ етюдъ на Г. Фламмарона любопитни подробности за пълното затъмнение на слънцето, което ще стане на 7/19 идущий Августъ. Въ Россия това затъмнение ще се види най-добрѣ и мнозина учени изъ Западна Европа се готвятъ да отидѣтъ тамъ за да направятъ своитѣ наблюдения. Въ Парисъ затъмнението ще се види малко, защото тамъ то ще стане въ 5 часа и 12 минути сутрѣнната, а пѣкъ изгрѣванието на слънцето става въ 4 часа и 59 минути. Въ Франция, изобщо, края на затъмнението ще съвпадне съ изгрѣванието на слънцето. Сжщото ще бѣде и въ Берлинъ за срѣдния периодъ на затъмнението. Върху брѣговетѣ на р. Шпре тоя день слънцето ще изгрѣе на половина тъмно.

Колкото се отива къмъ западъ, условията за наблюденията ставатъ по-благоприятни. Полетъ на пълното затъмнение прѣминува Источна Пруссия, Поляна, Россия, Манджурия и Япония. Въ Нордхаузенъ пълното затъмнение ще стане въ 5 часа и 52 минути сутрѣнната, въ сжщата минута на изгрѣванието на слънцето; въ Москва въ 7 часа сутрѣнната; въ Иркутскъ на пладнѣ; на брѣговетѣ на Великий Тихий океанъ при засѣданието на слънцето. Въ Бромбергъ, Кулмъ, Грауденцъ затъмнението ще трае двѣ минути и петъ секунди; въ околноститѣ на Москва двѣ минути и половина; въ Пермъ почти три минути; въ Китай три минути и петнадесетъ секунди.

Затъмнението се отличава по своя, тѣй да се каже, континенталенъ характеръ, понеже това чудесно явление ще бѣде видимо често само върхъ океана. Поясетъ на пълното затъмнение прѣминува тоя пѣтъ прѣвъ една върволица градове: Кенигсбергъ, Ковно, Вилно, Витебскъ, Москва, Тверъ, Ярославъ, Петровскъ, Кинешма, Пермъ и други.

Тверъ е една отъ най-сгоднитѣ за наблюдение мѣстности. Г. Воаейковъ, забѣлжителенъ руский метеорологистъ, е изучилъ въ областта, която отдѣля Тверъ отъ Москва, възможността на появяване облаци: прѣвъ денътъ ще бѣде 57 °/, сутрѣнната 50 °/.

Всѣкой, който е челъ описанията, направени отъ игуменътъ Секши, за пълнитѣ затъмнения отъ 1851 до 1872 год., знае какъвъ страхъ вдъхнува това чудесно явление не само на животни тѣ, нъ и на човѣкитѣ. Отъ друга страна, всѣ-

ка жива тварь се намира подъ удара на това впечатление. Най-силновпечатлителната минута е, кога луната покрива центъра на слънцето. Не намалението на свѣтлината, а промѣнението на боята на всичкитѣ прѣдмѣти на земята прави най-силно впечатление. Тъмнитѣ и сиви цвѣтове обгрѣщатъ цѣлата природа. Небето около слънцето зема крушемена боя, като става жълтеникаво кждѣ хоризонта. Зеленината става сива, човѣшкитѣ лица зематъ синкавъ, като на удавенъ човѣкъ, цвѣтъ. Дълбоко мълчание се въцарява върху земята, както кога се очаква нѣкоя катастрофа.

Впечатлението, произведено отъ това чудесно явление на природата, естествено е по силно върху населението по селата. Духовенството и учителитѣ сж длъжни да се постараятъ да го приготвятъ за да посрѣщне явлението тихо, като, при това, му се разяснятъ причини тѣ.

Послѣдното пълно затъмнение, което се наблюдавало въ Парисъ, казва Г. Фламмаронъ, бѣше въ 1724 год. и чакъ въ 1999 год. столицата на Франция ще види пакъ сжщото това явление.

Плутуване по сѣвѣрний полюсъ съ балонъ.—Отдавна мислений проектъ на А. Боссетъ, който има за цѣль да отиде съ балонъ отъ Нью-Йоркъ до сѣвѣрний полюсъ, е на края да се види осжщественъ. По настоящемъ Боссетъ се намира въ Чикаго, за приготвяние на своето дързостно прѣдприятие. Въ тоя градъ ще се свърши неговия прѣголѣмъ балонъ. Тѣгванитѣ отъ Нью-Йоркъ е опрѣдѣлено още отъ сега на 1-й Юлий 1888 год.

Освѣнъ хората и журналиститѣ, въздухоплавателътъ ще приеме да го придружаватъ въ плутуването всички, които ще му помогнатъ съ хиляда франка за построенито на въздушния корабъ. Ето опрѣдѣлений пѣтъ, който ще се слѣдва: Нью-Йоркъ, Филадельфия, Вашингтонъ, Толедо (Охио), Чикаго, Омаха, Иедо, Кантонъ, Пекинъ, Цариградъ, Римъ, Парисъ, Берлинъ, Копенхагенъ, Шокхолмъ и отъ тамъ на сѣвѣрний полюсъ.

Освѣнъ въ Петербургъ и Парисъ, спланирането ще бѣде врѣдъ по единъ часъ. Въ тия два града ще се прѣстои отъ 12 до 24 часа, за да се земе провизии, да се качатъ нови пѣтници и да се чакатъ да пристигнатъ научнитѣ комисии. Пѣтътъ, който ще се слѣдва при завръщанието, не е още опрѣдѣленъ.

ДОПИСКА на в. „Народно Съзнание.“

Господине редакторе!

Моля да бѣдете тѣй добри, щото да обнародвате настоящето ми въ единъ отъ най-близкитѣ броеве на издаваемия отъ Васъ вѣстникъ „Народно Съзнание.“

Прѣди нѣколко дни бѣхъ повиканъ отъ кмета на село Сенебиръ (Новопазарска околия) за общинскитѣ писаръ, нъ Околийскитѣ Началникъ въ Новий-пазаръ съ едно прѣдписание ме връща заедно съ кмета въ Новий-пазаръ подъ прѣдлогъ, че трѣбвало тоя даме назначи, когато въ закона за селскитѣ общини е ясно казано, че общинскитѣ писари сж назначаватъ отъ кметоветѣ.

Азъ искамъ да зная:

1) На какво основание Г-нъ Околийскитѣ Началникъ (или по добрѣ Секретаря му, защото Околийскитѣ Началникъ отсѣтствуваше) ме вика и не ми позволява да бѣдѣ писаръ? Да ли нѣмамъ изискуемитѣ документи или съмъ неспособенъ?

2) Защо досегашнитѣ писаръ не ще да прѣдаде регистритѣ, когато е вече отчисленъ?

Моля Г-нъ Секретаря въ Новопазарскитѣ Околийскитѣ Началникъ да ми отговори на горнитѣ въпроси, защото въ противенъ случай ще мисля, че той не ми позволява да бѣдѣ писаръ по частни капризи къмъ мене, или отъ приятелство къмъ досегашнитѣ писаръ, за неспособността на когото най-добрѣ свидѣтелствуватъ книжката му, които сж разбъркани като черва.

Шуменъ, 30 юлий 1887 год.

Д. Х.

ТЕЛЕГРАММИ.

отъ

Агенция Хавасъ,

Цариградъ, 21 Юлий. Прѣсѣхъ се слухъ, че князь Кобургъ ще отиде скоро въ София, слѣдствие на едно турско-българско сжглашение. Щомъ Портата се научила за трѣгванитѣ на г. Начевичъ за Ебенталъ, отново свѣтвала князь Кобургъ да не отива въ София, прѣди Портата да се сжгласи съ силитѣ.

Въпрѣки това, тукъ изобщо се върва за нови приключения въ България, гдѣто има голѣмо незадоволство, слѣдствие продължение на врѣмешното положение.

София, 22 Юлий. Новинитѣ отъ г. Начевичъ сж задоволителни. Тѣ казватъ, че князь Кобургъ стои на думата си, нъ се запазва да опрѣдѣли врѣмето на пристиганитѣ въ България.

София, 23 Юлий. Новинитѣ, дадени отъ вѣстникитѣ за скорешното пристигане на князь Кобургъ въ България, сж прѣждеврѣмени. Правителството обявява, че датата на това пристигане не е опрѣдѣлена и не мисли, че това ще бѣде скоро.

Регентитѣ се сѣрили въ Руссе, пристигането имъ въ София ще бѣде кжсно.

Берлинъ, 24 Юлий. Свѣрната Германска газата опровергава распрѣжнатитѣ обезпокоителни новини върху състоянието на здравитѣ на Императора Вилхелма, което напротивъ, е най-добро.

Лондонъ, 24 Юлий. Споредъ Standart, князь Кобургъ ще трѣгне за България слѣдъ 8 дни.

Сжщия вѣстникъ свѣтѣва Българитѣ да избѣржтъ единъ князь по сърдченъ, ако князь Кобургъ откаже.

Римъ, 24 Юлий. Слѣдъ пристигането си, царьтъ се свѣтѣватъ съ Г. Криспи и другитѣ министри. Вѣрва се, че Г. Криспи ще бѣде натоваренъ съ президентството на свѣта.

Римъ, 24 Юлий. Излизането отъ Матта, гдѣто сжществуванието на холерата е официално съобщено, е подложено на медицински прѣгледвания.

Бѣлградъ, 25 Юлий. Подъ-префекта Вабандикъ, кмета Тамбурашъ и единъ жандармскитѣ офицеръ въ Пожаровацъ били арестовани, защото се обвиняватъ въ убиванитѣ, минилата година, по политически мотиви, на единъ богатъ търговецъ Милликовичъ, принадлежащъ на радикалната партия. Обвиненитѣ сж отъ прогресистката партия.

Буда-пещъ с. д. Сърбскитѣ кралъ и наследника пристигнахъ тая сутрина въ 9 ч. и 40 м.

На гарата бѣхъ: Сърбскитѣ консулъ, прѣдставителитѣ на мѣстнитѣ власти, графъ Евгени и Зичи, които поздравихъ съ „добрѣ дошѣлъ“ пѣтницитъ.

Царьтъ и наследника слѣзохъ на отелтъ „Царица Елисавета“: утрѣ заранъта тѣ продължаватъ пѣтътъ си за Таграфюрѣдъ.

София, с. д. Г. Начевичъ е искалъ отъ правителството, отъ страната на князь Кобургъ, свѣдения за вътрѣшната организация, копто интересуватъ Негово Височество.

Напротивъ на нѣкакви утвърждения, г. Начевичъ не е напустилъ Виена и не е ималъ мисля да води прѣговора за заемъ.